

Bilag 2.

INDENRIGSMINISTERIETS HUSLEJEUDVALG

AF 1934

*København, den 11. Februar 1935.**Til Indenrigsministeriet.*

Udvalget har drøftet Spørgsmaalet, om der bør søges gennemført et Lovforslag om, at den i § 5, 2. Stykke, i Lov Nr. 133 af 28. April 1931 fastsatte Frist: „Oktober Flyttedag 1935“ forlænges til Oktober Flyttedag 1936.

Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal.

Flertallet (Bærentsen, Svend Nielsen, Porsdal, Valdemar Sørensen, Strøm Tejsen og Wiene) skal bemærke følgende:

Der er indenfor Udvalget Enighed om, at man ikke bør rejse Spørgsmaal om for noget længere Tidsrum at bibeholde de i Lovens §§ 5—6 indeholdte Bestemmelser, der udgør den eneste nu tilbageværende Rest af Huslejelovgivningens egentlige Restriktioner. Efter Flertallets Opfattelse er der imidlertid stadig Trang til en Lovgivning, som værner de forretningsdrivende mod utilbørlig Udnyttelse fra Husejeres Side og giver dem Tryghed for at kunne bevare de Værdier og navnlig den Kundekreds, som de har oparbejdet. Under den — bortset fra Loven af 1931, §§ 5—6 — for Tiden gældende Lovgivning staar de i denne Henseende saa at sige retsløse. At denne Retstilstand er uretfærdig, erkendes i Virkeligheden fra mange Sider, ogsaa udenfor de forretningsdrivendes egne Kredse, men der er hidtil ikke gjort noget virkeligt Forsøg paa at tilvejebringe en Ordning. Det maa ogsaa indrømmes, at Opgaven er vanskelig, idet det gælder om at finde en Løsning, der, samtidig med at give den forretningsdrivende Ret til Beskyttelse for de af ham skabte Værdier, ikke griber ind i Grundejerens Ret og berøver ham Værdier, som han rettelig har Krav paa. Der foreligger her en Kollision mellem økonomiske Interesser, som hver for sig har Krav paa Værn fra Statens Side. Den nugældende Retstilstand, som ganske prisgiver den forretningsdrivende og giver fri Bane for en eller anden hensynsløs Husejer til at tilegne sig en Værdi, som ikke han, men den forretningsdrivende har oparbejdet, og som Husejeren derfor hverken økonomisk eller moralsk har mindste Adkomst til, er efter Flertallets Mening uforsvarlig. Vi vil herved ingenlunde fremsætte nogen Bebrejdelse imod Husejerne som Helhed, idet det er vor Overbevisning, at det langt overvejende Flertal baade af Humanitet og i egen Interesse udviser fornøden Hensynsfuldhed overfor deres Forretningslejere. Men paa den anden Side nærer vi en lige saa fast Overbevisning om, at der gives Tilfælde — maaske ikke helt faa —, hvor Husejeren falder for Fristelsen til at udnytte sin Magtstilling paa utilbørlig Maade. Selvom der imidlertid kun undtagelsesvis sker Misbrug, er dette dog ikke nogen tilstrækkelig Grund til fremdeles at lægge Hænderne i Skødet og slaa sig til Ro med, at Misbrugerne er Undtagelser, — for den eller de enkelte, der rammes, er de dog lige smertelige og krænkende for deres Retsfølelse.

Flertallet mener saaledes, at der er stærke Grunde, som taler for, at der gøres et alvorligt Forsøg paa ad Lovgivningens Vej at tilvejebringe en Ordning, som afbalancerer de modstaaende Interesser i dette Forhold. Andensteds, saaledes i Frankrig og England, har man i de senere Aar givet Love til Sikring af de forretningsdrivendes berettigede Interesse i at kunne udnytte de gennem Udøvelsen af vedkommende Forretningsvirksomhed skabte Værdier. Vi sigter herved til den